

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Forskrevet

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 483. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708760151232/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

V

Er det alle Deres Børn – Edith? spurgte han fornøjet og stillede sig ivejen for hende.

Han havde ligesom hele Tiden *vidst* at han vilde træffe hende her i Haven – havde *gaet* med den stille Forudfølelse af, at han maatte opleve et kært Gensyn. Haven havde med sin Stemning saa at sige forjættet ham det – og han sagde hende det, idet han smilende rakte hende Haanden.

Hun paa sin Side greb sig straks i sin første Tilbøjelighed til Generthed – trykkede leende hans Haand og sagde: Det er mine Eftermiddagsbørn er han ikke en mageløs lille Fyr, hvad? ham Henrik dér – som altid bliver fornærmet! –

En lille Navnefætter! sagde Gerhard. De holder af Børn, Edith det kunde jeg da forresten tænke mig – det ligner Dem ganske – og hvor De kan lege med dem – og hvor det klæder Dem at løbe saadan om imellem dem!

Ogsaavidere, ogsaavidere! svarede hun, bøjede Hovedet og blev rød. Vil De nok lade være at sige mig, hvad der klæder mig og hvordan jeg løber for ellers løber jeg fra Dem! udbød hun.

Hvorhen? til Verdens Ende Til Havens skal jeg idetmindste nok følge Dem, Edith. Men skal vi ikke spasere sammen?

Jo – hvis jeg kan slippe bort fra Børnene! Men det er ikke saa lige en Sag, naar man først giver sig af med dem! sagde hun.

Han vilde nu række dem Penge til at købe Kager for hos Kildekønen. Men hun svarede, at man ikke skulde købe Børn bort og hun bøjede sig ned, kyssede de nærmeste og lovede at komme igen imorgen og lege med dem. Han bad, om han dog ikke alligevel maatte give dem noget hun lo, rystede paa Hovedet han uddelte Femører, og Børnene pilede afsted, halende den lille Fyr imellem sig, saa at hans stumpede smaa Ben næppe rørte Jorden. Edith lo med sin klare, hjærtelige Latter – som lysnede Gerhard helt ind i Sjælen.

Aa, Edith – De er sød – De er kær! sagde han og tog hendes Arm ind under sin. Hun saa' lidt forskrækket eller tvivlende paa ham – men Smilet over hans solbrændte, friske Kinder, og en frejdig, aaben Varme i hans Øjne beroligede hende. Og hun nikkede – og de gik sammen.

Gik Gangene op og ned langs de snoede Kanaler i den stille Have – hvis Larm fra Udkanterne efterhaanden tystnede ind, alt som Eftermiddagsskyggerne strakte sig over Plæner og Rabatter. Satte sig saa paa en Bænk, under et Træ, dér hvor kun ganske enkelte Par smaa viskende gled dem forbi – eller hvor saadan en »gammel Elsker« foroverbøjet dukkede afsted, fordybet i *sin* Drom. De generede sig lidt i Begyndelsen, men efterhaanden saa' de ingen og intet. De talte sammen.

De talte om, hvad de tidligere havde talt sammen om: Bøger, Liv, Skuespil, Samfundsspørgsmaal, Rigdom, Fattigdom – men først fortalte Gerhard længe om Opholdet i den lille Købstad – om Ediths Familie – om Ulf – om Gerhard selv; han meddelte Alt, hvad han *vilde* sige, og sprang over Alt hvad han ikke mente sig berettiget til at berøre – ikke var klar paa selv og ikke vilde spørge om. Edith paa sin Side spurgte ikke, men hørte; var synlig glad ved at høre ham tale saa smukt og godt om Forældrene – indskød Bemærkninger, smaa Udraab – nikkede bedrovet, eller nikkede glad. Ganske naturligt faldt Ordene dem imellem – som havde de kendt hinanden længe; men denne Sommer havde jo ogsaa givet dem fælles Berøringspunkter nok. Deres sidste Møde blev kun lige strejft.

De talte sammen som gode Venner taler. Og Gerhard fornemte med Glæde, hvor tryk Edith følte sig nu og da han ytrede denne Glæde og fremhævede alt det Gode og Smukke, som hun efter hans inderste Overbevisning havde kaldt tillive i ham og som det var hans Haab at deres fortsatte Bekendtskab vilde styrke hos ham, saa nikkede hun saa aabent og elskværdigt, som man kun kan nikke til en god Ven, fra hvis egen Mund man nok kan taale at høre sig lidt beromme. Hun saa' ham glad ind i hans Øjne

– ligesom forundret over at finde ham *saaledes*, og paa samme Tid tagende hans varme Ord, hans ærbødige og hengivne Blik som en Tribut, hendes egen Tillid til ham og Respekt for ham nok kunde retfærdiggøre.

Aa ja, ja ikkesandt – vi vil være Venner, gode Venner? sagde hun gentagne Gange holdende hans Haand i sin.

Men derpaa gled hun atter for et Øjeblik tilbage i noget Undvigende – som søgte hun i sig selv og ikke rigtig var klar paa, hvordan hendes Ord kunde fortolkes – og efter et saadant Øjeblik kunde hun afbryde ham næsten hæftigt: Nej, nej; De maa ikke tillægge mig saa meget godt. Kendte De mig rigtig, som jeg er, saa vilde De finde mig misundelig, smaalig, mistroisk – ja lavt tænkende – kort sagt, et ganske almindeligt Kvindemenneske! lo hun. Jo jo, De skal tro det, naar jeg siger Dem det. Der er blot Et, jeg forlanger at De skal stole paa: jeg kan være trofast mod mine Venner – jeg glemmer ikke selv tilsyneladende Ubetydeligheder – men deraf følger ogsaa at jeg husker, hvad der krænker mig. Og man siger, at jeg nemt saares. Dér ser De, hvad De har at rette Dem efter aa jeg forekommer mig virkelig utaalelig til Tider. Gud véd om jeg har godt af den megen Ensomhed! tilføjede hun hen for sig, bøgende Hovedet, ridsende med Parasollens Dupsko i den tørre Jord.

Han sad og saa' paa hende fra Siden af. Hvor mylrende mange Spørgsmaal skød der ikke frem i ham – og hvor smuk fandt han hende ikke – hun, som ikke var nogen Skønhed – ikke havde Anna Funchs regelmæssige, bløde Ansigtlinjer – ikke Jaguarens stolte, strenge Profil; men yngre end de to Damer, hvem han uvilkaarligt sammenlignede hende med, besad hun denne ugenivelige Ynde, uden ved Blik, Miner, Paaklædning at røbe sig som bevidst over sin Tiltrækning. Han dvælede ved hendes ulasteligt formede Nakke, den klare, blegrode Teint, det lille, fine Ore, den smukke Mund – den viljefaste Hage saa' alligevel slet ikke paa hende, sagde sig selv, at han ikke kunde udgrunde det Tiltrækkende ved hende, at det ikke laa deri og deri, at hun egenlig var ham saa uendeligt fjærn, og at han i Fjærnheden hav-

de hende for sig ligesaa attraaværdig som hun sad dér ved hans Side

Hun løftede sine glansfulde graa Øjne, kloge og bedrøvede og dog skælmske – lysende af denne Intelligens, der syntes at gennemskue ham og dog var i Forlegenhed med ham – denne Mand dér, som holdt af de lange Pavser og ikke vidste at bruge dem til noget bedre end til at se paa hende. Utaalmodigt var hendes Blik Ja ja, Edith! sagde han – jeg har den slemme Vane at blive distrait; men ogsaa jeg lever meget ensomt

Hun trak tvivlende paa de lyse, let skyggede Bryn. De har dog Deres Frihed, kan gøre og lade, som De synes, rejse, blive borte, komme igen, vælge Deres Selskab! sagde hun.

Jeg har ikke min Frihed – ikke endnu. Men sæt jeg vilde tage den – for bestandig – hvad vilde De saa, Edith? spurgte han dæmpet.

Hun tav, drog paa Brynene, lo saa og svarede henkastet: Deres Frihed – hvad skulde jeg med den? tror De, jeg samler paa »Friheder«, som man samler paa Frimærker? ... det er dog virkelig komisk!

Der var en let Bitterhed i hendes Stemme. Edith! sagde han bebrejdende.

Hun gav sin Kjolenederdel et lille Slag med Parasollen: Ja – Edith og Edith og Edith – sagde hun hæftig. Og hvorfor »Edith«?

Aa ja – naturligvis – De er i Deres Ret – saadan hedder jeg jo – det er mit Navn – og Alle kalder mig ved det – De med! Tro blot ikke at jeg er fordringsfuld ... men eller tro, hvad De vil – hvad De vil – værs'god!

Hun saa' bort – og han paa hende; og han tænkte: Nu vil jeg blive vred, jeg vil skænde. Og han sagde spydigt: Skal jeg maaske sige Frøken Ravn? De er barnagtig, Edith!